

er min Opfattelse af vor Forsatnings sande og nødvendige Indhold, min Opfattelse af, hvad der altid har været det Partis Program, hvortil jeg hører, og min Opfattelse af, hvad der nødvendigvis nu maa være og vedblive at være Demokratiets Program her i Landet. Det er det, som det ærede Medlem erklærer, at han ikke finder hjemlet i Forsatningen, ikke finder i det Program, som han har understrevet tilligemed mig, og som han ikke mere godkender. At det er det ærede Medlems Overbevisning, tvivler jeg naturligvis ikke om. Det er hans Opfattelse, og jeg har kun Behov at sige overfor det ærede Medlem, at min Opfattelse netop er den modsatte af hans. Det er mig hjært, at det ærede Medlem har faaet Seilighed til og her benyttet den første Seilighed, der tilbød sig, til for sit Bedømmende at tage Afstand fra dette Program. Jeg vil sige det ærede Medlem, at, da jeg udtalte den Sætning, hvortil han sigtede, tænkte jeg ogsaa paa ham og hans ærede Benner og tænkte paa en bestemt og klar Maade at tage Afstand fra det ærede Medlem, og jeg tror, at det netop i den Stilling, hvori vi ere komne, i den Situation, hvori vi nu ere, efter at de Herrer Politik er ført til Ende og er mislykket, er det rette Tidspunkt til paa en for Alle forståelig, klar og bestemt Maade at sige, hvad det er, vi kæmpe for. Jeg har i Almindelighed den Tro, at dette i Politik kan være meget fornuftigt. Jeg har paa ingen Maade den Opfattelse, at det altid skulde være det mest kloge, godt, nyttigt og hensigtsmæssigt at hviste Alting ud, saa at Ingen ved rigtig Bæst, hverken om det One eller det Andet. Det tror jeg ikke er politisk Visdom. Men efter at de Herrer nu have drevet denne Visdom i en Marerke, og det har vist sig — deri har det ærede Medlem fuldstændig Ret — at den er mislykket, forekommer det mig noget besynderligt, at det ærede Medlem endnu har saa god Tro netop til denne Form af Taktik. For Resten er det mig ikke ubekendt. Jeg har fra den Tid, jeg har været i Parti sammen med de Herrer, som jeg nu ikke længere er i Parti sammen med, adskillige Erfaringer om de Herrer's Maade at være paa. Det er Noget, som har mødt os meget hyppigt, at, naar et Medlem af Benstre havde sagt Noget, som der var Mening i — det hændes dog af og til — saa var den næsten uundgaaelige Konsekvens deraf, at de Herrer ved Binduerne og deres Benner i Pressen sagde: „Th fy! sikken noget affsheligt Noget!“ og det blev gjentaget i alle deres Blade, og man overbeviste sig efterhaanden om, at det var noget forstrækkeligt, det, som der netop var den bedste Mening i. Jeg negter for Resten slet ikke, at det jo var meget fornuftigt gjort fra de Herrer's Side. Men det Næste, som skete, var, at de Herrer, som jeg sigter til, ogsaa sagde, naar dette var blevet tilstrækkelig længe gjentaget fra Modstandernes Side: „Th fy, det er dog vist ogsaa noget

forstrækkeligt Noget, og de løb da bort fra det om hvilket de selv havde ment, at der var den bedste Mening i. Det har jeg set saa mange Gange, at jeg ikke bliver forstrækket over, at de Herrer tage Afstand fra det, som efter min Overbevisning har været deres og vort fælles Program i en lang Marerke. At det ærede Medlem har en anden Overbevisning, bestrider jeg selvfølgelig ikke, jeg udtaler kun min Overbevisning. — Den Sætning om Folkethingets Overvægt i vort politiske Liv er jo ikke ny, den er ikke det forenede Benstres Sætning, en Sætning, der er opfundet af dette Parti, og den er ikke første Gang udtalt i det forenede Benstres Program. Nei, det er en Sætning, der er gammel i vort politiske Liv, og som mangfoldige Gange er bleven udtalt af Medlemmer her i Thinget, som nu ere Modstandere af os. (Afbrudelse af Bille.) Ja, selv det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds ved sig neppe fri for at have udtalt, at Lyngdepunktet i vort politiske Liv laa i Folkethinget. (Bille: Ja, Lyngdepunktet! Det er noget Andet.) Det er ikke noget Andet. Det ærede Medlem har talt om Folkethingets politiske Overvægt, og det er ganske det Samme, som jeg har sagt. (Modsigelse og Afbrudelse.) Det tror jeg, at de Herrer maa lade mig om. Det, som jeg har udtalt, var kun det, at Folkethinget har Overvægten, at Folkethinget er den højeste Myndighed. (Afbrudelse.) Ja, en Myndighed, som har Overvægten, er den højeste; dersom der nemlig er en Myndighed, der staar høiere end den, er den jo ikke den højeste Myndighed, og hvis den har en jævnbyrdig Myndighed ved sin Side, er den heller ikke den højeste, og saa kan man ikke med nogen-somhelst Frie sige, at denne Myndighed har Overvægten, og at den danner Lyngdepunktet i vort politiske Liv. Jeg vil sige overfor de Herrer her bag ved, at de tage beslagelig feil, tror jeg, naar de mene, at de kunne forstrække deres Benner og Tilhængere ude i Landet med den af mig udtalte Sætning. Disse Tilhængere ville slet ikke blive forstrækkede, thi det havde de hørt saa ofte før, og de have hørt Ting, som ere meget værre. De Herrer maa huske paa, hvorledes de fra deres Side i lang Tid paa alle de Maader, som staa til deres Raadighed, have søgt at udbrede den Forestilling om os Benstremænd, at det var Anarkiet, vi stræbte efter, at vi vilde have Republik, at det var anarkiske Tilstande, som vi ønskede at indføre her hjemme, at vort Forbillede var græske og spanske Forhold. Efterat man omkring i Landet er bleven vant til at høre dette, antager jeg, at naar de Herrer sige til deres Benner, at der er et Medlem, som holder paa Folkethingets forfatningsmæssige Overvægt, saa ville disse Benner slet ikke blive forstrækkede. Forbausede vilde de maasse blive ved at høre, at der er et saa maadeholdent Menneffe imellem disse Anarkister. Det maa være en velstignet moderat Mand, ville de sige,